

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/2021-90

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED], zastúpenej spoločnosťou HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Žižkova 7803/9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a usadený euroadvokát Mgr. Ondřej Majer, substitučne zastúpenou advokátom Mgr. Jozefom Krkošekom, Pečnianska 1, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava II č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019, č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019 a č. k. 39 Er 5484/2017-763 z 11. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavné sťažnosti **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Návrhom na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 10. júna 2019 (doplnenou podaním zo 7. septembra 2020, pozn.), 14. augusta 2019 a 12. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019 (ústavná sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1041/2019), č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019 (ústavná sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 1462/2019) a č. k. 39 Er 5484/2017-763 z 11. júna 2020 (ústavná sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 2110/2020). Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia, veci vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom. V ústavnej sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 12. septembra 2020, navrhuje, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 464 695 eur a 138 530 eur. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesení okresného súdu

č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019 a č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019 *in eventum*, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým určí, že súdny exekútor [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „exekútor“), je povinný zdržať sa do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej výkonu exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 1679/2017, a to v časti ďalších trov exekúcie podľa upovedomenia o ďalších trovách exekúcie z 21. decembra 2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019, a výkonu exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 1680/2017, a to v časti ďalších trov exekúcie podľa upovedomenia o ďalších trovách exekúcie z 18. marca 2019 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019.

2. Veci vedené pôvodne ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1041/2019 a Rvp 1462/2019 boli v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 17. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom Milošovi Maďarovi (Rvp 1041/2019) a Martinovi Vernarskému (Rvp 1462/2019).

3. Uzneseniami pléna ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 54/2020-9 z 9. septembra 2020 a č. k. PLs. ÚS 58/2020-5 zo 7. októbra 2020 boli ústavné sťažnosti vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1041/2019, Rvp 1462/2019 a Rvp 2110/2020 spojené na ďalšie konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1041/2019 a v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 predbežne prerokované v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

4. Podstatou ústavných sťažností sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej práv označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutými uzneseniami okresného súdu, ktorými boli zamietnuté jej námietky proti ďalším trovám exekúcie.

I.1. K argumentácii sťažovateľky prednesenej v ústavnej sťažnosti z 10. júna 2019

5. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019 ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že:

- a) okresný súd arbitrárne zamietol všetky jej argumenty, resp. s niektorými sa ani nezaoberal;
- b) okresný súd akceptoval ďalšie trovy exekúcie, ktoré nemajú zákonný podklad s poukazom na nezákonný postup exekútora, ktorý porušil pri výkone exekučnej činnosti zásadu teritoriality a konal tak v rozpore s princípom zákonnosti zakotveným v čl. 2 ods. 2 ústavy, a pokiaľ okresný súd tento postup exekútora aproboval, taktiež porušil tento princíp, ako aj princíp zákazu svojvôle;
- c) okresný súd sa nevysporiadal s jej námietkou o nehospodárnosti postupu exekútora, keď spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Hycori“), prostredníctvom ktorej exekútor zabezpečil zemný plyn v jej vlastníctve, pôsobí len ako sprostredkovateľ a nemá vlastné skladovacie kapacity, pričom už vyvezenie zemného plynu do Rakúska predstavuje podstatné navýšenie minimálne transportných nákladov;
- d) okresný súd sa nevyjadril k jej námietkam týkajúcim sa rámcovej zmluvy o nakladaní so zemným plynom z 31. júla 2017 (ďalej len „rámcová zmluva“), ktorú exekútor uzavrel so spoločnosťou Hycori, ktorá výslovne oslabuje postavenie exekútora vo vzťahu k vydaniu majetku vo vlastníctve sťažovateľky ako povinnej, zdôrazňujúc, že exekútor nemôže vo vzťahu k výkonu exekučnej činnosti založiť príslušnosť rakúskeho právneho poriadku. Takýto postup podľa jej názoru odporuje aj ústavným princípom zákonného sudcu;

- e) ďalšie trovy exekúcie nie sú dôvodné, resp. sú fiktívne s poukazom na skutočnosť, že exekútor zemný plyn neuschováva (neskladuje), o čom, svedčí skutočnosť, že rámcová zmluva sa netýka skladovania zemného plynu, ale len nakladania s ním, zdôrazňujúc, že spoločnosť Hycori sa nikde v tejto zmluve nezaväzuje zemný plyn odovzdaný exekútorom uschovávať (skladovať), pričom okresný súd na uvedené reagoval len s odôvodnením, že toto tvrdenie nepovažuje za preukázané ani dôvodné, s tým, že spôsob predmetu úschovy už bol predmetom súdneho prieskumu na základe jej predchádzajúcich námietok;
- f) okresný súd dospel k „*absurdnému a nelogickému*“ záveru, že samotná sťažovateľka potvrdila skladovanie zemného plynu v zahraničí vo svojich predchádzajúcich námietkach. K tomuto tvrdeniu namieta, že v danom čase nemala informáciu o postupe spoločnosti Hycori vo „*Francúzskej exekúcii*“, keď táto exekútorom zabezpečený majetok voľne predávala a neskladovala, pričom ani v predchádzajúcich námietkach nepotvrdila skladovanie zemnému plynu v zahraničí tak, ako si to nelogicky vyložil okresný súd;
- g) za tejto situácie mal okresný súd po oboznámení sa s rámcovou zmluvou, na základe ktorej si exekútor účtuje trovy za „*údajnú úschovu*“, a zistení, že touto zmluvou sa nezabezpečuje úschova zemného plynu nariadiť pojednávanie na vykonanie dokazovania a objasnenie veci podľa § 9b ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 tak, ako to navrhovala;
- h) uvedené skutočnosti sú o to závažnejšie, že spoločnosť Hycori a oprávnený sú personálne a kapitálovo prepojení;
- i) pokiaľ teda exekútor neposkytol plyn na úschovu (skladovanie), ale na obchodovanie, došlo k prevodu jej majetku mimo zákonný proces za podmienok predpokladaných exekučným poriadkom;
- j) aj keby za danej situácie exekútorovi vznikli náklady, nebol ich oprávnený požadovať, keďže nejde o náklady za skladovanie v zmysle § 121 Exekučného poriadku;
- k) okresný súd postupoval nesprávne, keď nevykonal kontrolu reálneho vzniku nákladov exekúcie, nevykonal v tomto smere žiadne dokazovanie, nenariadil na tento účel pojednávanie a dôvodnosť týchto trov napriek vzneseným námietkam sťažovateľky nijako nepreskúmal;
- l) ďalšie trovy exekúcie sa z povahy veci musia týkať hotových výdavkov (nejde o odmenu exekútora ani o náhradu za stratu času), čo znamená, že v čase ich uplatnenia voči sťažovateľke už museli existovať, prípadne si exekútor mohol uplatniť od oprávneného nárok na preddavok. V danom prípade však exekútor nedoložil, že tieto trovy exekúcie už vznikli (napr. faktúrami, výpismi z účtov), ani si nikdy od oprávneného nevyžiadal preddavok. Okresný súd sa uspokojil iba s vyjadrením exekútora a jeho poradcu, pričom uložil sťažovateľke uhradiť trovy exekúcie za viac ako 5 miliónov eur (celkovo predstavujúce sumu skoro 20 miliónov eur) bez akýchkoľvek hmatateľných a konkrétnych podkladov, ako sú faktúry či prevody na účtoch;
- m) v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie (poukázaním na judikatúru ústavného súdu) je postavenie exekútora rovné sťažovateľke, a preto sa okresný súd nebol oprávnený uspokojiť len s ničím nepodloženým tvrdením exekútora, ale mal riadne skúmať ich dôvodnosť, zákonnosť, ako aj ich účelnosť, pričom záver okresného súdu, že exekútor nie je povinný získať podklady o vyčíslení od Hycori, považuje vzhľadom na uvedené za absurdné;
- n) okresný súd sa vôbec nezaoberal jej námietkami, že exekútor mohol uskladniť plyn aj s oveľa nižšími nákladmi, keď okresný súd v rozpore s obsahom jej námietok poukázal, že neuviedla žiadne lacnejšie alternatívy;

- o) okresný súd explicitne potvrdil, že rezignoval na preskúvanie trov exekúcie, keď absurdne a nesprávne konštatoval, že nie je jeho úlohou obstarávať podklady pre posúdenie oprávnenosti o výške vstupných nákladov a miere primeranosti zisku tvoriacich spoločne cenu uschovávateľa (spoločnosti Hycori) a rovnako ani exekútor nie je povinný získať od svojho „*obchodného partnera*“ (spoločnosti Hycori) kalkuláciu ceny za ponúkanú službu a túto následne uvádzať v upovedomení o ďalších trovách exekúcie. Pokiaľ by bol aprobovaný tento postup, exekútor by mohol od nej ako povinnej požadovať čokoľvek a sťažovateľka by nemala žiadnu šancu sa brániť,
- p) postup exekútora, ktorý určil trovy exekúcie len voľnou úvahou a matematickým pomerom vymáhanej istiny k vymáhanej pohľadávke v čase vykonania úschovy nezodpovedá Exekučnému poriadku;
- r) samotný exekútor vo svojom vyjadrení uviedol, že mu žiadne trovy nevznikli (v kontexte, že spoločnosť Hycori od neho zatiaľ nepožadovala úhradu nákladov, pozn.) a napriek tomu si ich od nej uplatnil a okresný súd mu ich bez akéhokoľvek kritického preskúmania priznal ako dôvodné a zákonné;
- s) závery, ktoré okresný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil, sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne;
- t) okresný súd konal v rozpore s jej právom na kontradiktórne súdne konanie, keď jej nedoručil žiadne z vyjadrení ďalších účastníkov konania;
- u) uvedený nezákonný postup exekútora, ktorý okresný súd aproboval, tak priamo zasiahol aj do jej vlastníckeho práva v dôsledku protiprávneho zmenšenia jej majetku.

I.2 K argumentácii sťažovateľky prednesenej v ústavnej sťažnosti zo 14. augusta 2019

6. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019 ústavnú sťažnosť, ktorá je z väčšej časti obsahovo totožná s jej ústavnou sťažnosťou z 10. júna 2019. Nad rámec námietok uvedených v ústavnej sťažnosti z 10. júna 2019 sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zo 14. júna 2019 argumentuje, že:

- a) preukázanie, že spoločnosť Hycori skladuje/skladovala zemný plyn, je kľúčovou podmienkou toho, aby exekútor mohol požadovať trovy skladovania;
- b) okresný súd túto povinnosť bez akéhokoľvek zdôvodnenia preniesol na ňu, pričom dôkazné bremeno týkajúce sa vzniku trov exekúcie spočívajúcich v skladovaní jej majetku zaťažuje exekútora a nie ju;
- c) okrem analýzy rámcovej zmluvy navrhla aj vykonanie ďalších dôkazov, ktoré nemohla bez vlastnej viny predložiť, pretože k n.m objektívne nemá prístup. Sťažovateľka nie je účastníkom zmluvného vzťahu so spoločnosťou Hycori či so spoločnosťami [REDACTED], alebo [REDACTED]. Akékoľvek informácie o (ne)skladovaní jej majetku sú tak pre ňu neprístupné;
- d) okresný súd protiústavne núti sťažovateľku preukazovať negatívnu skutočnosť, aj keď je evidentné, že dôkaz o tom, že k skladovaniu skutočne dochádza a že tak vznikajú trovy skladovania v požadovanej výške, má zaťažovať exekútora;
- e) nikdy netvrdila, že zemný plyn sa skutočne skladuje v Rakúsku, okresný súd na základe extrémne chybných úvah o zhodnom tvrdení účastníkov konania zdôvodnil, prečo sa nevysporiadala s jej námietkami v časti absencie akýchkoľvek dôkazov o skutočnom skladovaní zemného plynu. Vo svojich námietkach z 31. júla 2018 sa vôbec nezaoberala otázkou reálneho skladovania

jej majetku, keď z ich kontextu je zrejmé, že *a priori* namietala akýkoľvek vývoz jej majetku exekútorom do zahraničia s odkazom na dokumenty nachádzajúce sa v exekučnom spise, pričom v danej dobe nemala a nemohla mať informácie o tom, či sa jej plyn skladuje, či nie;

f) v podaných námietkach predložila celý rad skutočností a indícií, ktoré zakladajú dôvodnú pochybnosť o skladovaní jej majetku. Z uvedeného dôvodu nemožno s prihliadnutím na § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku jej podanie považovať za zhodné tvrdenie účastníka tak, ako to urobil okresný súd;

g) ňou podané námietky sa týkajú trov exekúcie od 2. augusta 2018, teda za obdobie, ktoré nasleduje až po tom, čo mala údajne potvrdiť existenciu skladovania, preto aj keby vo svojich predchádzajúcich námietkach uviedla, že v tom čase sa jej plyn skladoval v Rakúsku (čo popiera), toto tvrdenie nebráni tomu, aby sa domáhala preskúmania tejto skutočnosti súdom, keďže skladovanie nie je jednorazový úkon, ale sústavná činnosť;

h) postup okresného súdu, ktorý odmietol vykonať dokazovanie k akýmkoľvek novým skutočnostiam, ktoré počas výkonu exekúcie vyjdú najavo, celkom zjavne odporuje právu na prístup k súdnej ochrane;

i) názor okresného súdu, ktorý uviedol, že spôsob úschovy už bol predmetom prieskumu na základe skorších námietok, a preto nie je dôvod na zmenu rozhodnutia, neobstojí, a to vzhľadom na to, že okresný súd nikdy neskúmal, či sa majetok skladuje, ale skúmal len teoretickú možnosť uskladnenia jej majetku exekútorom v zahraničí. Dokazovanie smerujúce k okolnostiam, za akých a či vôbec sa jej majetok aj skutočne skladuje, okresný súd nikdy nevykonával.

I.3. K argumentácii sťažovateľky prednesenej v ústavnej sťažnosti z 11. septembra 2020

7. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 57 Er 5484/2017-763 z 11. júna 2020 ústavnú sťažnosť, ktorá je z väčšej časti obsahovo totožná s jej ústavnými sťažnosťami z 10. júna 2019 a 14. augusta 2019. Nad rámec námietok obsiahnutých v týchto ústavných sťažnostiach sťažovateľka v ústavnej sťažnosti z 11. septembra 2020 namieta, že:

a) okresný súd v bode 27 napadnutého uznesenia akceptoval tzv. nepravidelnú úschovu, ktorú považuje za postup v súlade s ústavou i zákonom (exekučným poriadkom, pozn.), i keď takýto postup zákon nepozná;

b) okresný súd pripustil extenzívny výklad § 121 Exekučného poriadku na škodu sťažovateľky, keď Exekučný poriadok nedovoľuje previesť zabezpečený majetok povinného inak ako v režime exekučnej dražby podľa § 125 Exekučného poriadku. Zmena vlastníctva uschovanej veci počas úschovy podľa § 121 Exekučného poriadku nemôže nastať, a preto nie je prípustná ani tzv. nepravidelná úschova vecí, ktorú dohodol exekútor so spoločnosťou Hycori;

c) okresný súd odkazuje v napadnutom uznesení pri argumentácii o nepravidelnej úschove na stanovisko [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorú do konania predložil exekútor, avšak bez akéhokoľvek zdôvodnenia, z čoho vychádzal, ak si uvedené závery osvojil, pričom z obsahu uznesenia nie je ani len známy obsah tejto analýzy, ktorú okresný súd sťažovateľke pred rozhodovaním vo veci ani nedoručil;

d) okresný súd tak namiesto výkladu § 121 Exekučného poriadku odkazuje na analýzu predloženú exekútorom, ktorého v predmetnej veci poveril výkonom exekúcie, bez toho, aby ju sám interpretoval a aplikoval na posudzovanú vec;

e) okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že „*tvrdenie povinného, že zemný plyn nie je skladovaný v tvrdenom rozsahu, považuje súd za dôvodné*“, avšak z napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, akým spôsobom toto zistenie dopadá na práva a povinnosti sťažovateľky;

f) napadnuté uznesenie je vo vzťahu k výške nákladov za skladovanie vnútorne rozporné;

g) okresný súd sa nevysporiadal s jej návrhmi na vykonanie dokazovania, pričom bolo jeho povinnosťou sa podrobne s jednotlivými dôkaznými návrhmi vysporiadať a uviesť, z akého dôvodu ich považoval za nadbytočné a prečo ich odmietol vykonať;

h) postup exekútora, ktorý odobril okresný súd, je nezákonný a protiústavný aj s poukazom na právne stanoviská, ktoré si sťažovateľka dala vypracovať po doručení napadnutého uznesenia, a to stanovisko Právnickej fakulty Trnavskej univerzity ako aj stanovisko [REDAKOVANÉ], ktoré v podrobnostiach sťažovateľka rozoberá v ústavnej sťažnosti a ktoré do konania pred ústavným súdom predložila ako prílohu k jej podaniu zo 7. septembra 2020.

8. Sťažovateľka na rozdiel od ústavných sťažností z 10. júna 2019 a 14. augusta 2019 v tejto ústavnej sťažnosti netvrdí, že exekútor nepredložil žiadne faktúry, ktoré by preukazovali, že ním vyčíslené trovy naozaj vznikli.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

II.1. K prijatiu ústavných sťažností na ďalšie konanie

9. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavné sťažnosti obsahujú všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na ich odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavných sťažností sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nich obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

11. V konaní o prijatých ústavných sťažnostiach ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v petitoch ústavných sťažností.

II.2. K návrhom na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia

12. Sťažovateľka v ústavných sťažnostiach z 10. júna 2019 a 14. augusta 2019 navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesení okresného súdu č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019 a č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019 *in eventum*, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým určí, že exekútor je povinný zdržať sa do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej výkonu exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 1679/2017, a to v časti ďalších trov exekúcie podľa upovedomenia o ďalších trovách exekúcie z 21. decembra 2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 57 Er 3022/2017-1226 z 25. marca 2019 a výkonu exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 1680/2017, a to v časti ďalších trov exekúcie podľa

upovedomenia o ďalších trovách exekúcie z 18. marca 2019 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 57 Er 3023/2017-703 z 28. mája 2019.

13. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

14. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

15. Ústavný súd pri posudzovaní návrhov sťažovateľky na odklad vykonateľnosti predmetných uznesení a vydanie dočasného opatrenia zdôrazňuje, že ustanovenia § 129 a § 130 sa aplikujú v konaní pred ústavným súdom len celkom výnimočne a zohľadňujúc ďalšie, predovšetkým vecné okolnosti právnej veci sťažovateľky.

16. Ústavný súd preskúmal tieto návrhy sťažovateľky a dospel k záveru, že nespĺňajú všetky podmienky ustanovené v § 129 a § 130 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľka len všeobecnou formuláciou bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia uviedla, že jej môže vzniknúť závažná ujma, pričom pri návrhu na vydanie dočasného opatrenia neuviedla žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali jeho vydanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhom sťažovateľky na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 5. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu